

Huurman, buurman, boeman... mijn libre-arbitre merkt geen verschil.

Eén oog lonkt naar het badkamerraam, waarachter een vrouw haar borsten wast.

Zijn we dan alle moraal afgeleerd, en herkennen we enkel de tepels der tijdelijkheid. Als verformfaaide grassprietjes loeren we naar elkaar en bespieden de reeds vermagerde eetmalen.

Paranoïdaal, finaal, antisacraal, ja zelfs soms anaal.

Het zal je wind maar wezen.

Hebben we ooit elkaar niet ontmoet op een vergeelde bladzijde van het Levi Aquarius evangelie?

Misschien vergis ik mij in U en moeten mijn brilglazen myoper bijgeslepen worden.

De avond valt en hij valt op de mensen, zei mijn moeder vroeger, zo gezapig en weemoedig.

Er is weeral bloed gevloeid in Sarajevo. Ik voel het op mijn aangezicht, bloedgroep AB, 'special encouning'.

Het zal vannacht wellicht ijskoud worden in bad en in bed. Alleen, zonder twijfel, zonder iemand die me warm induffelt met voelbare zekerheid en fijngevoelige tastbaarheid en een nachtzoen geeft op mijn gerimpelde mond.

Vaarwel, ik vergeef, maar ... 'je ne regrette rien'.

Misschien word ik morgenvroeg niet meer wakker zoals weleer, om Uw zachtgekookte eitjes af te koelen, à point.

Wees zuinig met zout mijn vriend, het heeft zijn kracht verloren. Pas op, stuurman, het vrij arbitreren is voorbij.

De ware crisis is en blijft: de Christ-us. 'Voor of tegen mij' is wat hij zelve zei, tijdens zijn laatste eetmaal, halfweg mei.

Joshu Genku

